Kunstnere, der den Gang havde dannet den frie Udstilling.

Senere mødtes vi ofte i det gamle hyggelige Kunstnerhjem i Villaen i Rosenvænget hos vor fælles Ven og Lærer Prof. Saabye, der overfor sine Elever var som en god og omsorgsfuld Fader.

Et Modsigelsens Tegn var Fru M. C. Nielsen den Gang, altid ivrig, altid i Diskussion; saa livsfrodig og stærk som hun, har jeg kun kendt faa; hendes Haar havde Kornguldets Farve, og laa i en altfor tung Fletning om hendes altfor iltre Hoved — Livssundheden straalede ligefrem ud fra hendes tætte, stoute Skikkelse. Hun havde den Vane, med et Par meget nervøse Hænder altid at forme i Luften naar hun talte, som kunde hun derved bedre udtrykke, hvad hun vilde forklare, og ligesom give Ordene Form i et levende Stof.

I Begyndelsen holdt man sig uvilkaarlig lidt paa Afstand fra disse Hænders farlige Bevægelser.

Professorinde Saabye var en ligesaa udpræget Karakter, ligesaa ilter og ivrig, altid stærk i Udtrykket af sine Følelser og Tanker; jeg erindrer, hvor de skændtes om Kunst saa Ordene føg, medens den gamle Professor stille rystede paa Hovedet og søgte at mægle.

»Anne Marie er u—mulig! Anne Marie er van—vittig!« sagde Fru Saabye de utallige Gange — og lige højt, som en Moder sit Barn, elskede hun alligevel Anne Marie.

Mange er vi, der ved Professorinde Saabyes Død for ca. 1 Aar siden mistede en god og trofast Veninde.

Til Fru M. C. Nielsens tidligste Arbejder hører Relief'et af Egil Skallegrimsson, der rider med sin druknede Søn — udført til en Guldmedaille-Konkurrence.

Jeg erindrer, skønt saa længe siden, endnu ret klart dette Arbejde, dets enkle, storladne Komposition, hvor navnlig den døde Dreng var gengivet med en stræng Realisme.

Dette store Relief gjorde et stærkt Indtryk paa mig, ogsaa fordi det var det første Skulpturværk, jeg saa staa udført i det skønne Ler, — desværre er det gaaet tabt, jeg tror det faldt ned, endnu før det blev støbt.

Nogle Aar derefter deltog Kunstnerinden i Konkurrencen til Raadhusportalen og fik da 2den Pris, og i Aaret 1887 vandt hun den Neuhauske Præmie med en Gruppe, forestillende Thor, der kæmper med Midgaardsormen.

Af Fru M. C. Nielsens Arbejder vil jeg foruden de nævnte fremhæve hendes — af Kunstkendere meget roste — Kopier af Gavlgruppen i Athenetemplet i Akropolis, udførte i Grækenland; de ejes af Glyptoteket og Musæet i Berlin. Af Portrætbuster eksisterer der fra denne Haand kun faa, mest kendt er Kammersanger Simonsens Buste i det kgl. Theaters Foyer.

Den største og ærefuldeste Bestilling, Fruen har modtaget herhjemme (foruden Kongemonumentet), er de tre store, prægtige Broncedøre til Ribe Domkirke, hvilket hidtil maa betragtes som hendes Hovedværk.

Men det er først og fremmest som Skildrer af Dyrene, at Fru M. C. Nielsen er kendt og skattet; i alle hendes utallige Dyrestatuetter føler man den inderligste Kærlighed til Dyrenes rige Verden, de fleste af disse er skizzemæssigt udførte Studier, grebne og fastholdte med Realistens Skarpsyn.

Den uendelige Taalmodighed, som enhver Skildrer af Dyrenes Liv har behov, anes ikke i disse Arbejder, der alle synes fremstillede med en saare let og lykkelig Haand; som i en Leg synes de udførte, en Spøg, et barokt Indfald — de fleste af dem uden særligt Detailstudium.

Dyrenes mange pudsige Bevægelser, til hvilke Kunstnerinden har det fortroligste Kendskab, er i alle hendes mange Statuetter gengivet med den inderligste Forstaaelse.

En Række Dyrebroncer findes i Hamburgs Kunstmusæum, ligeledes ejer Ber-